

TEATRO

A guisa d'introducció — *Hi ha persones (i d'aquesta posició no se n'escapen algunes entitats i institucions) que confonen la tradició amb la rutina.*

Diem això perquè, tant el Casino com el nostre Patronat Municipal de Fires i Festes, demostren que no s'encaparren gaire en la confecció de llurs programes. Cada any, ens ofereixen els mateixos actes. I fins i tot, el mateix ordre. Sembla talment que hagin perdut la facultat de les iniciatives.

I és una veritable llàstima. Perquè creiem sincerament que, a la nostra ciutat, no sols es poden fer altres espectacles, sinó que és necessari fer-los, almenys de tant en tant.

No hem d'oblidar aquell adagi tan vell que diu: «Renovar-se o morir».

El Casino, al capdavant, és una entitat privada i es deu únicament als seus socis. Contents ells, content tothom. Però el Patronat es deu a la Ciutat i té l'obligació ineludible de conèixer les apetències i les necessitats dels ciutadans i, per damunt de tot, creiem que ha de fer els possibles, i àdhuc els impossibles, per a presentar actes de veritable categoria, que palesin, als ulls de propis i estranys, que Granollers té una acusada sensibilitat artística i que sap fer les coses ben fetes.

Ara bé, potser contribueix a aquest estat de coses l'existència de les Fires de l'Ascensió, festes que semblen acaparar més l'atenció de tots els estaments, tant oficials com particulars.

Llavors, potser val la pena que ens definim d'una vegada. Si no podem celebrar dues festes, per les causes que siguin, fem-ne només una. Però almenys que la que resti es faci amb tota la dignitat i amb tot el relleu.

I, per avui, prou d'aquest color. Si convé, un altre dia insistirem sobre aquest tema tan interessant.

El Senyor Perramon — Dijou, a la nit, al Casino-Club de Ritme es representà aquesta comèdia, adaptació lliure de «L'avar», de Molière, feta per Josep M.ª de Sagarra. Cal reconèixer que l'arranjament fet per Sagarra és del tot intel·ligent. Si bé segueix fonamentalment l'original, ha canviat noms, lloc i temps i algunes escenes, i ha sabut imprimir-li un caire i un esperit totalment casolans, gràcies a un llenguatge viu, planer, àgil, a l'abast de totes les intel·ligències, que han fet l'obra més assequible i més concordant a la nostra psicologia. Potser no ens acaba de convèncer el desenllaç, forçat i truculent. Però d'això no en té cap culpa el traductor. La petita modificació introduïda per Sagarra, més en el sentit que no pas en el text, acaba d'accentuar encara més el to de farsa que ha volgut donar a tota l'obra.

«El senyor Perramon», de fet, és comèdia de llüiment d'un sol personatge: el protagonista. A França, «L'avar», encara serveix de pedra de toc per a acreditar la vàlua d'un actor. En aquesta representació en tingué cura Joan Capri, un dels artistes

més discutits actualment. A nosaltres, la seva manera de fer, potser de tanta naturalitat que hi vol donar, la trobem bastant freda, i, en certs moments, mandrosa i fins i tot inexpressiva. Reconeixem que és un actor sobri, d'estil molt personal, però les diferents vegades que l'hem vist actuar, l'hem vist massa igual en tots els papers. Creiem que, en el fons, s'ha creat un tipus i no vol sortir-se del motlle que s'ha prefabricat. Suposem que és un d'aquells actors que volen que les obres s'adaptin a ells i no pas ells adaptar-se a les obres. I això és un gros defecte. Ens ho fa creure aquest aire de desmenjat que sovintment adopta, la seva dicció poc modulada i bastant monòtona, aquests tics i poses — a voltes apallatsats — que repeteix en tots els papers. I que si bé una vegada agraden, a la llarga cansen. Amb tot, reconeixem que té fusta d'actor, i és una llàstima que ell mateix es vagi anquilosant i no exploti, a consciència, i amb un lliurament absolut a l'art escènic i, sobretot, a la psicologia de cada personatge a interpretar, totes les possibilitats que sembla portar dins.

De la resta dels intèrprets, destaquem Narcís Ribas («La Fletxa») i Lluís Torner («Mestre Jaume»). Són dos excel·lents actors còmics, d'estils diferents i gairebé oposats, que marcaren adequadament els tons grotescos de llurs papers. Correctes les dames joves Montserrat Carulla («Isabel») i M.ª Roser Serra («Mariana»), en les seves intervencions de poc llüiment personal, així com els galans Àngel Riberas («Valeri») i Josep M.ª Valdés («Climent») i la característica Carme Molina («Carmeta»). Joan Estivill ens agradà molt més quan féu de «Comisari» que no

pas de «Mestre Simó», massa ridícul i enfafegat. Discret Lluís Teixidor («Senyor Ranalies»), un paper sigulit i de molt poca substància.

La presentació escènica bastant pobre, cosa que no ens sorprèn gens en companyies professionals que van de «bolo».

Princesa de Barcelona — No ens atrevim a anar a veure aquesta obra de Cecília A. Màntua, representada el divendres al Palau Municipal dels Esports, Jordi Carbonell, en la revista «Serra d'Or», del 1.er d'octubre de l'any passat, deia de «La Pepa Maca» i «La cançó de la florista», ambdues de la mateixa autora: «Allunyades dels corrents actuals del teatre universal, s'acosten novament al costumisme sàinetesc del segle passat. És un teatre passat de moda, fet per a mentalitats de serial i afalaga patriotismes que se satisfan amb folklore i amb triomf d'equips de futbol».

Naturalment, com que ja coneixíem les obres abans esmentades, i com que es tem completament d'acord amb allò que diu Jordi Carbonell, no ens veírem amb cor de resistir un altre empatx de carrincloneria i de sentimentalisme superficial i tronat. Ho sentim molt, però hi ha coses que són superiors a les nostres forces.

Maribel y la extraña familia — Es representà el diumenge, a la nit, al Palau Municipal d'Esports, Miguel Mihura, l'autor, és un humorista. Per tant, el seu teatre camina sovintment per viaranyes imaginatius. Les seves comèdies acostumen a tenir una acció viva, una gràcia espontània i exuberant, força qualitat literària i, en certs moments, una tendror poètica que suavitza situacions delicades o inversemblants. Ara bé, com ja sol passar amb aquesta mena d'autors, gairebé sempre la fèrtil imaginació els fa anar embolicant la troca i arriben moltes vegades a un carreró sense sortida. Això, però, no vol dir res. No som pas d'aquells que volen les obres resoltes. En primer lloc, perquè hi ha coses que difícilment tenen solució. I en segon, perquè la solució sempre depèn del gust i de la formació de l'espectador. Entenem que el teatre ha de plantejar, per damunt de tot, problemes. Resoldre'ls o no, té una importància molt relativa. Per això, ens defraudà principalment el tercer

(Continuà en la pàg. siguiente)

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Girona, 85
GRANOLLERS

Dormiré feliz
con

PIJAMA

DOR
FEL
PATENTADO

EXCLUSIVA
DE VENTA

SASTRERIA
CAMISERIA
RIERA

PLAZA OLLAS, 18
GRANOLLERS